

РЕШЕНИЕ

№ 3973

гр. София, 13.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова
Луиза Христова**

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **2872** по описа за **2013** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на инж. Е. А., директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област”, срещу решение от 07.05.2012г. на Софийски районен съд, 116-ти състав, по нахд № 14003/11г., с което е отменено наказателно постановление № 23-2301749/19.05.2011г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” - С., с което на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2 000 лева на основание чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда за нарушение на чл. 200, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 197 от Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места при използване на работното оборудване.

С жалбата се иска отмяна на съдебното решение и постановяване на ново съдебно решение, с което да се потвърди издаденото наказателно постановление. Основните доводи са, че първоинстанционният съд не е обсъдил правилно събраните писмени и гласни доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, поради което е достигнал до погрешни правни и фактически изводи, довели до отмяна на процесното наказателно постановление. Ответникът, чрез упълномощения си процесуален представител адв.И. счита, че постановеното решение на Софийски районен съд е правилно и законосъобразно.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и недоказана.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срок от надлежна страна и е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Със съдебно решение от 07.05.2012 г. на Софийски районен съд, 116-ти състав, е отменено наказателно постановление № 23-2301749/19.05.2011г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” - С., с което на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2 000 лева, на основание чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда за нарушение на чл. 200, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 197 от Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места при използване на работното оборудване.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Х. Я. Ю., както и писмените доказателства от административнонаказателната преписка. Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

По делото е установено, че при извършена проверка от инспектори на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда” на 16.03.2011г., 21.03.2011г. и 22.03.2011г., [фирма] в качеството му на работодател не е извършил замервания на съпротивлението на заземителите, т.е. не е извършил измервания, доказващи ефективността на защитните мероприятия срещу поражения от електрически ток, а именно „импенданс на контура фаза - защитен проводник”, което било определено като нарушение на чл. 200, ал.1, т.2 във вр. с чл. 197 от Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места при използване на работното оборудване. Проверяваното лице дало обяснения пред проверяващите органи, че не е знаел за подобно изискване, но след дадените му предписания е извършил всички необходими измервания, в доказателство на което представил протокол № 1623 G за контрол на съпротивление на защитна заземителна уредба от дата 31.03.2011г., протокол за контрол на импенданса на контура „фаза - защитен проводник” № 1623 F от 31.03.2011г., сертификат за акредитация, оценка на риска, инструкция за работа с пароструйна машина. Към датата на извършената проверка не били представени документи за извършени измервания и на [фирма] бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 23-2301749/22.03.2011г., въз основа на който е издадено и наказателното постановление.

Съгласно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението е валидно и допустимо. Касационната инстанция установи, че решението е произнесено от компетентен съд в рамките на правомощията му и е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол. Решението е правилно. При постановяването му съдът не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила и материалния закон. Районният съд е постановил обжалваното решение след анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства, дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при което е извършено. В тази връзка доводите на жалбоподателя, че първоинстанционният съд не е обсъдил

правилно събраните писмени и гласни доказателства поотделно и в тяхната съвкупност са неоснователни.

От правна страна, възприетите от СРС фактически обстоятелства напълно кореспондират със събраните по делото доказателства и въз основа на тях са изведени законосъобразни правни изводи относно това, че в наказателното постановление липсва конкретната законова норма, която да осъществява състав на административно нарушение по смисъла на чл. 57, ал.1, т. 6 от ЗАНН. Изискванията по чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН гарантират както правото на защита на нарушителя, така и съдебния контрол за законосъобразност на санкционния акт. Нарушаване на правото на защита във всички случаи води до порочност на издаденото наказателно постановление, тъй като представлява съществено процесуално нарушение. На следващо място в процесното наказателно постановление е допуснато и друго съществено процесуално нарушение по смисъла на чл. 42 и чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН, което пречатства преценката на съда относно допустимостта на образуваното административно-наказателно производство, тъй като не може да извърши преценка за спазването на сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Този пропуск пречатства и правото на защита на наказаното лице.

Настоящият касационен състав споделя изцяло направените в обжалваното съдебно решение правни изводи, въз основа на напълно установена фактическа обстановка. Обосновано и законосъобразно е прието, че твърдяното нарушение в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление не съответства на дадената му правна квалификация. Правилно съдът е констатирал, че е налице допуснато съществено нарушение на процесуалните правила от страна на административно - наказващия орган, а именно, че наказателно постановление не отговаря на изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, доколкото в него некоректно е посочена разпоредбата на чл. 200, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 197 от Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места при използване на работното оборудване. Посочените правни норми регламентират следното: според чл. 200, ал. 1, т. 2 от Наредба № 7 при проектирането, строежа и експлоатацията на електрически уредби, съоръжения, уреди, инструменти и друго работно оборудване, за което това е необходимо се спазват изискванията за експлоатацията на енергопотребителите, а според чл. 197, работното оборудване трябва да е подходящо за защита на експонираните работещи срещу риск от директен или индиректен контакт с електрически ток. Правилен е изводът на въззивния съд, че административно - наказващият орган не е издирил и посочил нормата, вменяваща задължението, за което е ангажирана имуществената отговорност на наказаното лице, както и че фактическото описание е различно и не покрива дадената от актосъставителя и наказващия орган правна квалификация. Никъде в наказателното постановление не е посочена конкретна правна норма, визираща вмененото задължение, а именно извършване на горепосочените измервания, което е безспорно съществено процесуално нарушение, тъй като е довело до нарушаване на правото на санкционираното лице да разбере за какво точно нарушение го наказват, съответно да организира защитата си. Правилни са изводите на първоинстанционния съд и относно допуснатото съществено процесуално нарушение по смисъла на чл. 42 и чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН, а именно липсва дата и период, през който се твърди да е осъществено соченото нарушение.

По изложените съображения, съдът не намира основания за отмяна на обжалваното съдебно решение и същото следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, Административен съд - София град, X. - ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 07.05.2012 г. на Софийски районен съд, 116-ти състав, с което е отменено наказателно постановление № 23-2301749 от 19.05.2011г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда -Софийска област” С..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.